Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-722/2019-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari 1. tužitelja Siniše Pelevića, OIB: 88969575981 i 2. tužiteljice Irene Pelević, OIB: 01364282596, oboje iz Varaždina, Josipa Pupačića 25, oboje zastupani po punomoćnicima odvjetnicima iz OD Horvat & Zebec & Bajsić Bogović j.t.d., Zagreb, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupanog po punomoćniku Josipu Grošeti, odvjetniku u OD Glamuzina & Grošeta d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, u prisutnosti zamjenika punomoćnika stranaka 15. rujna 2026., 29. listopada 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim odredba sadržana u članku 2. Ugovora o kreditu broj 318-50-4052408 sklopljenog između tužitelja Siniše Pelevića iz Varaždina, J. Pupačića 25, OIB: 88969575981, kao korisnika kredita, Irene Pelević iz Varaždina, J. Pupačića 25, OIB: 01364282596, kao sudužnika i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB 53056966535 dana 20. travnja 2007. i solemniziranog od strane Javnog bilježnika Biserke Čmrlec-Kišić iz Varaždina dana 26. travnja 2007. pod brojem OV-4952/07 u dijelu koji se odnosi na promjenjivost ugovorene kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom tuženika, pa stoga isti članak ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane već se ima primijeniti ugovorna kamata od 4,95%.

II. Utvrđuje se ništetnim odredba sadržana u članku 7. Ugovora o kreditu broj 318-50-4052408 sklopljenog između tužitelja Siniše Pelevića iz Varaždina, J. Pupačića 25, OIB: 88969575981, kao korisnika kredita, Irene Pelević iz Varaždina, J. Pupačića 25, OIB: 01364282596, kao sudužnika i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB 53056966535, dana 20. travnja 2007.i solemniziranog od strane Javnog bilježnika Biserke Čmrlec-Kišić iz Varaždina dana 26. travnja 2007. pod brojem OV-4952/07 u dijelu koji se odnosi na otplatu kredita u

kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeća pa stoga isti članak ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane.

III. Odbija se kao neosnovan prvi glavni tužbeni zahtjev i drugi eventualni tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelji traže da se naloži tuženiku da im solidarno, s osnove promjenjive kamatne stope, isplati ukupan iznos od 5.064,28 EUR, kao i prvi glavni tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelji traže da se naloži tuženiku da im solidarno, s osnove promjene tečaja CHF, isplati ukupan iznos od 5.229,94 EUR, te drugi eventualni tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelji traže da se naloži tuženiku da im solidarno isplati, s osnove promjene tečaja CHF, ukupan iznos od 3.922,39 EUR, kao i tužbeni zahtjevi u dijelu za isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF koje teku od 1. listopada 2015.

IV. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, da tužiteljima Siniši Pelević, OIB: 88969575981 i tužiteljici Ireni Pelević, OIB: 01364282596, solidarno isplati iznos od 2.165,50 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana podnošenja tužbe (10. lipnja 2019.) do isplate po stopama sukladno čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, u roku 15 dana.

V. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe predložena podneskom od 19. studenoga 2025.

Obrazloženje

1.Tužitelji su podnijeli tužbu protiv tuženika radi utvrđenja i isplate (zaprimljena 10. lipnja 2019)., navodeći da su 1. tužitelj kao korisnik kredita i 2. tužiteljica kao sudužnik s Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb kao kreditor, sklopili su 20. travnja 2007. Ugovor o kreditu broj 318-50-4052408 koji ugovor je solemniziran od strane javnog bilježnika Biserke Čmrlec-Kišić iz Varaždina 26. travnja 2007. pod brojem OV-4952/07 temeljem kojeg je 1. tužitelju od strane tuženika isplaćen stambeni kredit u iznosu 54.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti uz redovnu kamatnu stopu od 4,95 % godišnje na rok otplate kredita u 264 mjesečna anuiteta (22 godine) u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF. Obveza tužitelja po Ugovoru o kreditu je u cijelosti ispunjena slijedom čega je tuženik 2. ožujka 2016. izdao obavijest tužitelju o otplati kredita. Naime, 1. tužitelj kao korisnik kredita u cijelosti je isplatio kredit po predmetnom Ugovoru o kreditu. Tvrde da je Ugovorom o kreditu, između ostalog, ugovoreno:- člankom 2. Ugovora ugovorena je promjenjiva kamatna stopa u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika. Navedenom odredbom ugovorena je jednostrana promjena kamatnih stopa temeljem koje je tuženik kao kreditor nekoliko puta bez da je prethodno o tome pregovarao s tužiteljem kao korisnikom kredita samoinicijativno i jednostrano mijenjao kamatnu stopu te je o tome kratko obavijestio tužitelja, - člankom 7. Ugovora ugovorena je otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeća,

prema otplatnom planu koji će Kreditor uručiti Korisniku po isplati kredita. Navedenom odredbom ugovorena je valutna klauzula budući da je otplata glavnice bila vezana uz CHF. Tvrde da ih prilikom sklapanja Ugovora, tuženik ni na koji način nije informirao ni obavijestio o značenju promjenjive kamatne stope kao ni o značenju i mogućim posljedicama ugovaranja valutne klauzule te rizicima ugovaranja istih već je navedeno ponudio kao jedinu mogućnost dobivanja kredita te ujedno kao najpovoljniju opciju. Tvrde da im je kao potrošaču ponuđen ugovor tipskog karaktera bez mogućnosti mijenjanja ugovornih odredbi i mogli su jedino prihvatiti ponuđeni ugovor ili odustati od unaprijed sastavljenog ugovora, a time i od kredita u svrhu rješavanja stambenog pitanja. Tvrdi da Ugovor o kreditu sadrži standardne odredbe no bez jasnog i uočljivog navođenja same cijene novca koji je tužitelj primio te da je kamata mora biti određena odnosno odrediva. S obzirom da odredba Ugovora o kreditu kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i na temelju koje se cijena određuje prema odluci banke (jednostrano) bez unaprijed formuliranog čvrstog kriterija za promjenu, takva je odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj je iz Ugovora o kreditu jedino mogao saznati da ugovorna kamatna stopa iznosi u trenutku sklapanja 4,95% godišnje dok je u odnosu na valutnu klauzulu tužitelju bila poznata jedino visina tečaja u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu. Tvrde da im nisu ni na koji način nisu predočeni kriteriji niti dana objašnjenja i razlozi na temelju kojih bi mogli predvidjeti ekonomske posljedice ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, niti kao prosječni potrošači nisu mogli znati rizike koje takav ugovor nosi niti predvidjeti ekonomske posljedice ugovaranja istog budući da ne raspolažu takvim stručnim znanjem. Tvrde da tuženik nije postupao kao pošten i savjestan gospodarstvenik. Ugovorne strane Ugovora o kreditu su na temelju odredaba čl. 19.a do 19.i Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015) sklopile 4. travnja 2016. Dodatak ugovoru o kreditu broj KONV-01/2016 kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR te su stranke na iznos preostale neotplaćene glavnice kredita ugovorile fiksnu redovnu kamatu. Naveli su da je presudom Vrhovnog suda RH po izvanrednoj reviziji broj Rev-2868/2018 od 12.02.2019. zauzeto pravno shvaćanje da korisnici kredita u švicarskim francima, pa tako i tužiteljica, a koji su kredite prema Zakonu o potrošačkom kreditiranju iz 2015. konvertirali u Euro, bez obzira jesu li ti krediti još u otplati ili su zatvoreni, imaju pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Budući da ništetnost nastupa po samom zakonu, i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen) tvrde da imaju pravni interes i mogu tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarili eventualna prava za koja smatraju da im pripadaju. Tužitelji tvrde da je spornim odredbama Ugovora o kreditu tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, pa tako i tužitelja, odnosno pozivaju se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P.1401/2012 od 4.7.2013. koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž.6632/17 od dana 14.6.2018. i naveli su da su spomenute presude donesene su u kolektivnom postupku koji je Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača kao ovlašteni tužitelj pokrenuo protiv tuženika i drugih banaka i da je tim presudama utvrđen značaj neravnoteže zbog

valutne klauzule u švicarskim obzirom da prosječni potrošač ne zna rizik tečaja švicarskog franka, te je značaj još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika. Pozvali su se i na stav Ustavnog suda Republike Hrvatske u svojoj odluci U-111-2521/215 od 13.12.2016. i tvrde da je tuženik takvim postupanjem povrijedio više Zakona , odnosno Zakon o zaštiti potrošača i Zakon o obveznim odnosima. Tvrde da stranke u konkretnom slučaju nisu posebno pregovarale niti razgovarale o pojedinim odredbama ugovora - sklopljen je tzv. tipski ugovor, unaprijed sastavljen od strane tuženika te tužitelji nisu imali nikakvog utjecaja na promjene sadržaja pojedinih odredbi ugovora, a tuženik nije uvažavao interes obiju strana već je postupao isključivo na štetu tužitelja Unatoč činjenici da je izvršena konverzija kredita, tvrde da im nije u cijelosti podmireno potraživanje koje imaju naspram tuženika. Tvrde da ako se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan korištenja kredita u ugovorenoj visini od 4,95 % godišnje i obveze izraze po tečaju na dan korištenja kredita, u razdoblju od plasmana kredita pa do dana 30.9.2015. su pretplatili s osnove predmetnog kredita ukupan iznos od 38.211,17 kuna do 2.3. 2016., a u koju iznos je već uračunata konverzija te da Zakon o obveznim odnosima propisuje da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Slijedom navedenoga predložili su da sud utvrdi ništetnima odredbe članka 2. i članka 7. Ugovora o kreditu, te da naloži tuženiku isplatu iznosa od 38.211,17 kn sa zakonskom zateznom kamatom, te da im naknadi troškove postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti. Osporio je tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Istaknuo je da su postavljeni tužbeni zahtjevi za utvrđenje u točki I. i II. protivni odredbama čl.186. i čl.187. ZPP-a, odnosno da tužitelji predlažu utvrditi djelomično ništetnima odredbe ugovora o kreditu, a da pri tome precizno ne navode koje dijelove spornih odredaba osporavaju pa da je nejasno osporavaju li se iste u cijelosti ili nekom određenom dijelu. Ukazao je na činjenicu da je Dodatkom ugovora broj Konv-01/2016 izvršena konverzija tužiteljeva kredita u skladu s prisilnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15, dalje ZIDZPK) te da je postupajući po odredbama čl.19.c ist.1. točka 2. ZIDZPK tužiteljima ponudio konverziju predmetnog ugovora, koju su tužitelji dobrovoljno prihvatili. Time je kredit izmijenjen u kredit s valutnom klauzulom u EUR na koji su primijenjene promjenjive redovne kamatne stope jednake kamatnim stopama (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) onima koje je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a sve uplate koje su tužitelji izvršavali prema otplatnom planu u CHF obračunate su prilikom izrade novog otplatnog plana. Naveo je koje su posljedice konverzije sukladno ZIDZPK u odnosu na ugovor o kreditu – konverzijom kredita obuhvaćeno je cjelokupno razdoblje trajanja predmetnog kredita i to na način da je ugovor izmijenjen kao da su tužitelji 20.4.2007. zaključili ugovor s valutnom klauzulom u EUR i promjenjivom kamatnom stopom primjenjivom na kredite u EUR, - sve i da je vezana glavnica kredita uz CHF ili ugovaranje kamatne stopa promjenjive odlukom tuženika ništetno, a što nije, nakon provođenja konverzije utvrđivanje ništetnosti istih nije moguće jer su sporne odredbe u cijelosti izmijenjene i to na način kao da nikada nisu niti bile ugovorene, - sve uplate

izvršene po otplatnom planu u CHF uračunate su prilikom izračuna konverzije i promjene kamate i valute ugovora, - konverzijom kredita tužiteljima je neotplaćena glavnica smanjena za ukupno 11.046,02 EUR, i tvrdi da su konverzijom kredita iscrpljene sve pravne pretpostavke za bilo kakva daljnja potraživanja na ime valute CHF ili kamate po otplatnom planu u CHF jer su u cijelosti obuhvaćeni konverzijom u smislu odredbe čl.81.st.5. ZPP-a iz 2003., odnosno čl.96.st.5. ZPP-a iz 2007. i da je svrha ZIDZPK bila je s jedne strane trajno rješenje problema kredita u CHF, a s druge strane rasterećenje sudova od pojedinačnih tužbi potrošača čiji bi ugovori bili konvertirani. Naveo je da su neosnovani navodi tužitelja o ništetnosti ugovornih odredaba koje kao takve više ne postoje i ne postoji ugovorna ni zakonska pretpostavka za isplatu temeljem otplatnog plana u CHF jer je isti izmijenjen u otplatni plan s EUR i kamatama primjenjivim na kredite vezane uz valutnu klauzulu EUR i to s danom zaključenja osnovnog ugovora o kreditu. Tvrdi da odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2868/18 ima isključivo procesno značenje, odnosno da se odnosi na pitanje dopuštenosti takve tužbe, dok o osnovanosti istog zahtjeva nema govora, kao što nema govora o osnovanosti zahtjeva za isplatu postavljenog pored takvog zahtjeva za utvrđenje. U odnosu na navode tužitelja da bi sporne odredbe ugovora bile ništetne, a da iste ne mogu naknadno konvalidirati, ukazuje se na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražen u odluci Rev-1172/18. U konačnici je naveo da, i sve da su odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu bile ništetne, što osporava, prisilnim propisom i voljom stranaka retroaktivno su izmijenjene kao da nikad nisu bile ni ugovorene, a predmetni ugovor o kreditu danas postoji kao da je od samog početka vezan uz valutu EUR s kamatnom stopom primjenjivom na kredite u EUR. Osporio je visinu tužbenog zahtjeva i istaknuo prigovor zastare. Predložio je tužbeni zahtjev tužitelja odbiti te da tužiteljima naloži da mu naknade prouzročeni parnični trošak uvećan za zateznu kamatu na trošak.

3. Rješenjem poslovni broj P-722/2019-8 od 1.9.2020. odbijen je prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti Općinskog suda u Varaždinu. Navedeno rješenje je postalo pravomoćno 18.5.2021. (rješenje Županijskog suda u Rijeci poslovni broj Gž-4196/2020-2).

4. Nadalje raspravnim rješenjem poslovni broj P-722/2019-18 od 25.8.2021. predmetni postupak je prekinut, a nastavljen je rješenjem poslovni broj P-722/2019-20 od 15.2.2023.

5. Tužitelji su nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja preinačili tužbu, odnosno povisili prvi glavni tužbeni zahtjev u dijelu za isplatu i postavili drugi eventualni tužbeni zahtjev (podnesak od 19.11.2025. stranica 356-367 spisa). Tuženik se usprotivio navedenoj preinaci tužbe i naveo je da ako sud dopusti preinaku ističe prigovor zastare. Vezano za navedenu preinaku tužbe valja reći da je odredbom čl. 190. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, dalje: ZPP), propisano je da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Nadalje, odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a koji je dodan čl. 39. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN broj 70/19) i koji se primjenjuje na sve postupke u tijeku propisano je da iznimno od odredbe stavka 1. tog članka, tužitelj može

preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Nadalje, odredbom st. 3. tog članka propisano je da je nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Tuženik se protivio navedenoj preinaci tužbe, no sud je ocijenio da tužitelji nisu mogli preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, u dijelu kojim su uskladili tužbeni zahtjev za isplatu s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olđa. Navedeno i iz razloga što iz izvoda iz zapisnika sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog u Zagrebu 26. studenog 2021. poslovni broj Su IV-162/2021 proizlazi da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. U konkretnom slučaju radi se o predmetu po tužbi korisnika kredita u švicarskim francima i tužitelji su preinačili tužbu nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. Nadalje valja reći da iz izvoda iz zapisnika sa druge sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 2/24 održane 27. svibnja 2024. broj Su-IV-123/2024-5 proizlazi da je na toj sjednici zauzeto pravno shvaćanje da se u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl.190. i 191. ZPP-a) zastara prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Stoga je odlučeno kao u izreci rješenja sadržanog u ovoj odluci.

6. Sud je u dokaznom postupku pročitao dokumentaciju u kuverti na stranici 15 spisa, a koja se sastoji od Ugovora o kreditu broj 318-50-4052408 od 20.4.2007., Dodataka broj KONV-1/2016 Ugovoru o kreditu br. 318-50-4052408 od 4.2.2016., analize i mišljenja procjena iznosa za povrat na temelju pretplate po kreditu od 6.6.2019. (s time da sud na navedenome nije temeljio svoju odluku već na nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka Vlaste Santo Olđa, kojoj je provjerio vještačenje u ovom predmetu), obavijest o otplati kredita od 2.3.2016., obavijest tuženika od 15.1.2016. (stranice 39-42 spisa), otplatni plan kredita s valutnom klauzulom u CHF (stranice 43-47 spisa), novi otplatni plan kredita s valutnom klauzulom u EUR (stranice 48-52 spisa), broj partije kredita: 318-50-4052408 (stranice 53-56 spisa), izjavu o prihvatu izračuna konverzije od 26.11.2015. (stranice 57-58 spisa), obavijest o sklapanju Dodatka Ugovoru o kreditu s otplatnim planom (stranice 59-63 spisa), izvještaj ovlaštenog revizora – nadopuna od 13.1.2016. (stranice 90-93 spisa), zahtjev za kredit (stranica 110 spisa), promotivne uvjete odobravanja RBA Flexi stambenih kredita u razdoblju od 1.3.2007. do 30.6.2007. (stranice 111-116 spisa), pregled kretanja tržišnih parametara od prvog kvartala 2004. do prvog kvartala 2013. (stranica 117 spisa), nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olđa od 15.9.2025. (stranice 249-279 spisa), te ja saslušana svjedokinja Marina Šiprak, tužitelj i tužiteljica. Valja reći da je tuženik tijekom postupka odustao od dokaznog prijedloga za saslušanjem svjedokinje Dijane Prka te javne bilježnice Biserke Čmrlec-Kišić. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu niti imale.

7. Između stranaka činjenično nije sporno, a proizlazi to i iz dokumentacije u spisu da su stranke 20.4.2007. sklopile Ugovor o kreditu čija je namjena bila stambeni kredit sa

flexi otplatom bez počeka, da su stranke 4.2.2016. sklopile Dodatak broj KONV-1/2016 Ugovoru o kreditu br. 315-50-4052408 kojim je izvršena konverzija kredita iz CHF u EUR, da je preplata prema izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015. iznosila 15.067,74 HRK odnosno 1.974,26 EUR. Nadalje da je Ugovorom o kreditu u čl. 2. ugovorena redovna kamata od 4,95% godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora odnosno tuženika, te je u čl. 7. kao način otplate ugovoreno je da se kredit otplaćuje u 264 mjesečna anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeća prema otplatnom planu koji Kreditor uručuje korisniku kredita po isplati kredita, a anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu. Nije sporno ni to da se kamatna stopa mijenjala prema jednostranim odlukama tuženika, kao i tečaj CHF, sve u smislu povećanja, što je posljedično dovelo do povećanja anuiteta. Sud je zaključio da nije sporno da su tužiteljima priznate sve uplate po kreditu od početka ugovornog odnosa do 30.9.2015., a iz čl.4. Dodatka broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 318-50-4052408 proizlazi da bi na temelju izračuna konverzije koji je tuženik sačinio sukladno odredbama čl.19.c Zakona preostala neotplaćena glavnica kredita u kunama s valutnom klauzulom u EUR, nakon provedbe konverzije na dan 30.9.2015. iznosila 25.354,94 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeća, odnosno da je u čl.5. tog Dodatka utvrđeno da razlika između izračunom utvrđene preostale neotplaćene glavnice prije konverzije iz čl.4. točke 1. i izračunom utvrđene preostale neotplaćene glavnice nakon konverzije iz čl.4. točke 5. iznosi 11.046,02 EUR, te da su ugovorne strane bile suglasne da nakon što se temeljem Zakona i tog dodatka, provede konverzija novčana obveza korisnika kredita prema kreditoru u odnosu na dio glavnice kredita u visini 11.046,02 EUR prestaje, a korisnik kredita na ime preostale neotplaćene glavnice duguje kreditoru na dan 30.9.2015. 25.354,94 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeća. Nije sporno niti da je predmetni kredit otplaćen.

8. Sporno je između stranaka jesu li ništetne pojedine odredbe Ugovora o kreditu broj 318-50-4052408 od 20.4.2007. i to ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odluci banke i ugovorna odredba o valutnoj klauzuli. Sporno je imaju li tužitelji pravni interes za podnošenje ove tužbe, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno ZID ZPK(NN 102/2015), te jesu li sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu broj 318-50-4052408 tužitelji ostvarili pravnu zaštitu koju traže u ovom postupku. Sporno je i je li nastupila zastara utuženog potraživanja, odnosno konačno postavljenog tužbenog zahtjeva za isplatu. U bitnome tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva i istaknuo prigovor zastare.

9.Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.siječnja 2004. do 31.prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za

posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., presuda je potvrđena u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju od 1.12004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je donio presudu poslovni broj Pž-6632/2017-10 14. lipnja 2018. kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su svih 8 banaka koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu. Dakle, presudom Visokog trgovačkog suda broj Pž-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. (odnosno u odnosu na tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008.) ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu

isključivo potrošača. Valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi. Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) je bilo propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima, pri čemu odredba članka 1115. Zakona o obveznim odnosima regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

10. Iz iskaza svjedokinje Marine Šiprak proizlazi da je ona zaposlenica tuženika na mjestu direktor regije za poslovanje sa stanovništvom, te da nije sudjelovala u sklapanju predmetnog ugovora o kreditu, a niti dodatka ugovora o kreditu. U vrijeme kada je predmetni ugovor o kreditu sklopljen bila je glavna referentica u poslovnici Raiffeisen banke u Velikoj Gorici. Odgovorila je da su u to vrijeme odnosno 2007. imali u ponudi tri vrste kredita, kredit sa valutnom klauzulom u CHF, EUR i kredite u kunama i nudili su sve tri vrste kredita, a klijent je birao ono što mu najbolje odgovara i za što je kreditno sposoban. Nema saznanja da bi banka imala saznanja o kretanju CHF i svojim su zaposlenicima nudili kredite s valutnom klauzulom u CHF. Nema neposredna saznanja na koji način su se nudili krediti u varaždinskoj poslovnici, ali imali su jednake instrukcije za sve poslovnice, no ne može sa sigurnošću potvrditi da se i na taj način radilo u Varaždinu. Na upit je li pojedini referent u banci ima interes prodati proizvod banke pa tako i ugovoriti kredit u smislu napredovanja, dobivanja bonusa i sl. odgovorila je da ne.

11.Iz iskaza 1. tužitelja Siniše Pelevića proizlazi da nije pregovarao s bankom vezano za odredbu ugovora kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa niti valuta u CHF. Nije mu nitko rekao da valuta CHF predstavlja valutu utočišta. Danas zna što znači promjenjiva kamatna stopa, a kada je sklapao ugovor o kreditu nije znao. Do konverzije ugovora o kreditu je došlo na način što je to tada bilo popularno i odlučio je da bi to bilo dobro za njih, s obzirom da je CHF jako narastao. Ne sjeća se točno kolika je bila početna rata kredita, misli da je bila oko 1.400,00 kn, te je narasla na 1.900,00 do 2.000,00 kn. To je jako utjecalo na njihov kućni budžet, s obzirom je samo on radio u

domaćinstvu u kojem je tada živio sa majkom i bakom. Krediti u švicarskim francima su tada bili jako popularni, a nisu dobili ponuđene nikakve druge kredite. U Raiffeisen banci je sklopio ugovor o kreditu jer je tada imao otvoren račun u toj banci. Kredit je korišten za kupnju nekretnine za stanovanje. Ugovor o kreditu je potpisivao u prostorijama banke i isti je već bio pripremljen kada je došao u banku. Odgovorio je da je pročitao ugovor o kreditu, nije tražio nikakva pojašnjenja, vjerovali su službenici banke koja ih je uvjeravala da je to sigurno, da svi dižu takve kredite i da se ne brinu. Na upit je li razumio pojam valutne klauzule odgovorio je da više ne nego da. On je plaćao rate kredita. Nije znao da je člankom 9. ugovora o kreditu ugovorena mogućnost konverzije kredita i da je pismeno došla obavijest iz banke o promjeni rate kredita.

12. Iz iskaza 2. tužiteljice Irene Pelević proizlazi da nije dogovarala niti ništa pregovarala s bankom. Bila je u banci kao pratnja sinu i pristala je potpisati ugovor o kreditu kao sudužnik. Dolazile su obavijesti o povećanju kamatnih stopa i to je jako utjecalo na njihov kućni budžet. Vezano za konverziju su raspravljali o sklapanju dodatka ugovora o kreditu i zajedno su donijeli tu odluku jer su mislili da će to biti povoljnije za njih. Na upit zašto su se odlučili za kredit u švicarcima odgovorila je zato što je to bilo popularno u to vrijeme i imalo je najpovoljniju kamatnu stopu.

13. Analizirajući iskaz svjedokinje Marine Šiprak valja reći da ista prema stajalištu suda nema neposrednih saznanja o sklapanju predmetnog ugovora o kreditu, a niti dodatka ugovora o kreditu, s obzirom da je iskazala da nije sudjelovala u sklapanju predmetnog ugovora o kreditu, a niti dodatka ugovora o kreditu. Glede iskaza tužitelja valja reći da sud iste prihvaća kao istinite te da iz istih utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužitelji nisu bili u dovoljnoj mjeri informirani o tome što utječe na promjenu ugovorene (promjenjive) redovne kamatne stope, kao i o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, odnosno da tuženik tužitelje prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirao o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a ugovornom odredbom predmetnog ugovora o kreditu je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i da tuženik tužitelje nije u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima i rizicima vezanim uz valutnu klauzulu kojom je glavnica kredita vezana uz švicarski franak kao i odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi. Isto tako na temelju iskaza tužitelja sud je u konačnici zaključio da su tužitelji sklopili predmetni ugovor o kreditu kao potrošači u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03*)*.

14.Iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Vlaste Santo Olđa proizlazi da je isti izrađen na osnovu dokumentacije u spisu, te da je 20.4.2007. zaključen Ugovor o kreditu broj 318-50-4052408 između Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb i Siniše Pelevića, kao korisnika kredita, te Irene Pelević kao sudužnika. Kredit je odobren na iznos od 54.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama po srednjem tečaju Banke važećem na dan korištenja kredita, uz redovnu kamatnu stopu od 4,95% godišnje, na rok od 22 godine (264 mjeseci) u anuitetskoj otplati. Tužitelj plaća 0,5% naknade od iznosa kredita i naplaćuje se prilikom korištenja kredita. Nadalje iz nalaza i mišljenja proizlazi da je razlika radi promjene kamatnih stopa izračunata na način da je od anuiteta po promjenama kamatne stope za razdoblje otplate kredita odbijen iznos iz prvog otplatnog plana u CHF i na razliku je primijenjen tečaj na dan korištenja kredita,

te je tužitelj s osnova promjene kamatnih stopa od strane tuženika više platio 185,36 CHF, odnosno 830,46 kn i to po razdobljima više od obveze 4.412,28 kn i manje od obveze -3.581,82 kn. Vještakinja je navela da je tužitelju isplaćen kredit 2.5.2007. po tečaju 1 CHF = 4,480237 kuna. Razlika radi promjene tečaja izračunata je na način da je na anuitete po promjenama kamatnih stopa primijenjen tečaj na dan korištenja kredita i taj iznos odbijen je stvarno izvršena uplata u kunama. Ukupne uplate tužitelja iznose 190.920,63 kn i to za naknadu za obradu kredita 1.203,66 kn, zateznu kamatu 8,46 kn i za otplatu anuiteta 189.708,51 kn. Nadalje vještakinja je navela da je tužitelj više platio radi promjene tečaja CHF ukupno 37.326,34 kn i to po razdobljima više od obveze 37.523,35 kn i manje od obveze -197,01 kn. Nadalje iz nalaza i mišljenja proizlazi da ukoliko se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja ugovora o kreditu od 4,95% godišnje i obveze izraze u kunama po tečaju na dan korištenja kredita, tužitelj je do 30.9.2015. više uplatio 38.156,79 kn odnosno 5.064,28 EUR. Stalna sudska vještakinja u nalazu je navela da je 4.2.2016. sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu, radi provedbe postupka konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u EUR. Prema izračunu konverzije na dan 30.9.2015. neotplaćena glavnica kredita iznosi 39.797,17 kn odnosno 36.400,95 EUR, a preplata iznosi 1.974,26 EUR odnosno 15.067,74 kn koja će se koristiti za namirenje budućih anuiteta. Konverzija je izvršena u skladu s Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) iz kredita u valuti CHF u kredit uz valutnu klauzulu u EUR. Umanjenje iznosa preplate za iznos utvrđen u postupku konverzije moguće je izvršiti na dva načina i to uz obračun kamate na preplatu utvrđenu u točki 5. Nalaza tabela 11. za razdoblje do iskorištenja preplate uz prvenstveno namirenje zatezne kamate na te iznose ili uz obračun zatezne kamate na preplatu utvrđenu u točki 5. Nalaza tabela 11 od dana preplate do 30.9.2015. te će se iznos preplate uvećati za tako obračunate kamate. Vještakinja je u nalazu i mišljenju navela da ukoliko se iz preplate utvrđene u izračunu konverzije na dan 30.9.2015. namire iznosi preplate od 8.603,52 kn nastale u razdoblju od 31.1.2008. do 31.10.2010. (djelomično) i obračunate kamate na te iznose do 30.9.2015. koja iznosi 6.464,22 kn prema gornjem izračunu, preplaćeni iznosi do 30.9.2015. iznose 29.553,27 kn, odnosno 3.922,39 EUR. Ukoliko se obračuna zatezna kamata na preplatu utvrđenu u točki 5. Nalaza tabela 11. za razdoblje od dana preplate do 30.9.2015. koja iznosi 16.315,95 kn, te se iznos obračunate kamate doda iznosu preplate i od tog iznosa oduzme preplata utvrđena od strane tuženika u konverziji preplata iznosi 39.405,00 kn odnosno 5.229,94 EUR. Iz nalaza i mišljenja proizlazi da je promjena kamatnih stopa od 2.5.2007. iznosila 4,95%, a iznos anuiteta 336,13 CHF, od 1.11.2007. stopa iznosi 5,45%, a iznos anuiteta 351,29 CHF, od 1.5.2008. stopa iznosi 5,95%, a iznos anuiteta 366,51 CHF, od 1.8.2010. stopa iznosi 5,00% a iznos anuiteta 340,22 CHF, od 1.2.2012. stopa iznosi 4,75% a iznos anuiteta 333,92 CHF, od 1.1.2014. stopa iznosi 3,23% a iznos anuiteta 300,48 CHF. Valja reći da iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje proizlazi da je ista izračunala zateznu kamatu na preplaćene iznose u točki 5. nalaza tabela 11. i to od dana preplate do 30.9.2015.koje iznose 16.315.95 kn., odnosno 2.165,50 EUR.

15.Tužitelj niti tuženik nisu istaknuli nikakve primjedbe niti prigovore na nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Vlaste Santo Olđa, osim što je tuženik naveo da je nalaz izrađen prema otplatnom planu koji kao takav više ne postoji, s sve u kontekstu provedene konverzije. Na ročištu održanom 15.9.2026. stranke su izjavile da nemaju nikakva pitanja za vještakinju i ne traže da se ista usmeno sasluša. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Vlaste Santo Olđa ocjenjujući

njezin nalaz stručnim, argumentiranim i objektivnim, a valja napomenuti i da je ista izračunala zatezne kamate na preplaćene iznose po osnovi ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF te je zatezne kamate od dana preplate do 30.9.2015. u apsolutnom iznosu iznose 16.315,95 kn, odnosno 2.165,50 EUR.

16. U odnosu na navode tuženika da presude na koje se tužitelji pozivaju ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelji i pozivaju u tužbi. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. No, tuženik navedeno nije dokazao iskazom svjedokinje Marine Šiprak, s obzirom da ista neposredno nije sudjelovala u pregovorima oko sklapanja Ugovora o kreditu, zbog čega nije dokazao da su sporne odredbe Ugovora bile razumljive tužiteljima kao potrošačima i da je o tim ugovornim odredbama s njima pregovarao. Naprotiv, tužitelji navode da o tim ugovornim odredbama, kao uostalom o bilo kojoj ugovornoj odredbi, s tuženikom nisu pregovarali.

17. Tuženik dakle, nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljima pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

18. U vrijeme podnošenja ove tužbe 10.6.2019. (s obzirom da se datum predaje tužbe pošti preporučenom pošiljkom ne može utvrditi iz koverte) važile su odredbe Zakona o

zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

19. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužiteljima bi pripadalo pravo na povrat onoga što su isplatili na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2007. godine, kao i na povrat onoga što je isplatio kao razliku između kamatne stope od 4,95% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05). Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. točka 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos

može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

20. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:
– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

21. Iz Dodatka Ugovoru o kreditu od 4.2.2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 15.067,74 HRK, odnosno 1.974,26 EUR, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavnicu nakon provedene konverzije u iznosu od 25.354,94 EUR na dan 30.9.2015. u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan dospijeća.

22. Dodatak Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako je Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenom s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim

institucijama – "Narodne novine" broj 102/15). U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila Zakona o obveznim odnosima o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

23. Između stranaka nije sporno da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, pri čemu mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu od početka bio sklopljen u valuti EUR. Valja reći i da iz izjave o prihvatu izračuna konverzije na stranici 57-58 spisa proizlazi da je tužitelj Siniša Pelević prihvatio izračun konverzije kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

24. Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske u Presudi i rješenju broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. navodi: "…učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15… interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva – unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja."

25. U ovom predmetu zaključenje Dodatka Ugovoru o kreditu ovisilo je o volji tužitelja kao potrošača jer je potrošačima dana mogućnost izbora da li će prihvatiti konverziju ili je neće prihvatiti. Prema tome, sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu temeljem ZID ZPK/15 derogirane su opće odredbe Zakona o obveznim odnosima o pravnim posljedicama ništetnosti i iznosi koji su plaćeni (preplaćeni) na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate i devizne klauzule u CHF, iskorištene su u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene, kao što je rečeno, valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu i to na način kako je detaljno propisano u ZID ZPK/15. Slijedom toga, odbijen je prvi glavni i drugi eventualni tužbeni zahtjev u dijelu za isplatu glavnice preplaćenih iznosa na temelju

nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i jednostranoj promjeni kamatne stope (točka III. izreke presude).

26. Tužitelji su zatražili i isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem takovih odredaba i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do isplate, međutim tužitelji prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske imaju pravo na isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose do 30.9.2015., a taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je propisan bilo kojom odredbom ZID ZPK/15, i u tom dijelu je osnovan je zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata na svaki preplaćeni iznos na temelju čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a i to do 30. rujna 2015. kada je prestala obveza izvršenom konverzijom kredita, a te zatezne kamate po stavu Vrhovnog suda RH pripadaju tužitelju kao potrošaču u cijelosti i bez oduzimanja od preplate utvrđene Dodatkom Ugovora o kreditu. Kako tužitelju pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose od sklapanja Ugovora o kreditu do prestanka obveze izvršenom konverzijom 30. rujna 2015., taj je dio tužbenog zahtjeva prihvaćen, bez uračunavanja priznatog preplaćenog iznosa u konverziji i to u apsolutnom iznosu od 2.165,50 EUR, a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Vlaste Santo Olđa, a kojem matematičkom izračunu nijedna parnična strana nije prigovorila pa i sud takav izračun prihvaća stručnim i objektivnim i u tom dijelu za isplatu zateznih kamata obračunatih od dana preplate do 30.9.2015. je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja, a odbijen nadalje, odnosno od 1.10.2015. nadalje (točka III. i IV. izreke), a sve u skladu sa stavom VSRH.

27. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina temeljem odredbe čl. 225. ZOO-a. Međutim, kako se tužitelji pozivaju na presude Trgovačkog suda u Zagrebu i Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, to su nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je djelomično postala pravomoćna 13. lipnja 2014., (a djelomično 14. lipnja 2018.) saznali za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 10.6.2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe. Nadalje, kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne, kako je to normirano odredbom čl. 223. Zakona o obveznim odnosima. Isto proizlazi i iz pravnog shvaćanja sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnosti ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st.1 ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost Ugovora. Kao što je naprijed u obrazloženju rečeno, tužitelji su doznali za preplatu iznosa anuiteta pravomoćnošću navedenih presuda, dakle tijekom općeg zastarnog roka od pet godina od pravomoćnosti tih odluka, pa je istaknuti prigovor zastare odbijen kao neosnovan.

28. Valja reći i da je tuženik u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor radi prebijanja za slučaj da sud utvrdi tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu osnovanim. Naveo je da ističe procesnopravni prigovor radi prebijanja i predložio da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 99.371,81 kn, uvećano za zakonsku zateznu kamatu koja teče od 1.10.2015. do isplate. Naveo je da taj iznos predstavlja zbroj preplate iz konverzije (15.067,74 kn) i iznosa za koji je tužitelju umanjena neotplaćena glavnica (11.046,02 EUR u kunskoj protuvrijednosti primjenom srednjeg tečaja HNB-a za EUR na dan 30.9.2015. – 84.304,07 kn). Međutim, tužbeni zahtjevi tužitelja su u dijelu glavnog potraživanja odbijeni kao neosnovani, te se prema stajalištu suda taj prigovor ukazuje bespredmetnim i neosnovanim. Naime, tuženik nije potrošač i prema stajalištu suda tužitelji nisu stekli ništa bez osnove.

29. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 31. st.2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) pa su tužiteljima na iznos neisplaćenih kamata dosuđene zatezne kamate od dana kada je podnesen zahtjev za njihovu isplatu, a to je dan podnošenja tužbe 10.6.2019. i to po stopama sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose. Također valja reći da je prema stajalištu suda zahtjev za isplatu zatezne kamate na preplaćene iznose od dana preplate do 30.9.2015. sadržan u tužbenim zahtjevima za isplatu, te je slijedom svega navedenoga odlučeno kao u izreci presude.

30. U pogledu odluke o parničnim troškovima kojom je određeno da svaka stranka snosi svoje troškove, o istome je pravno shvaćanje izraženo u odlukama Vrhovnog suda RH, pa primjerice odluka broj Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022. Pri tome treba imati u vidu i praksu Europskog suda za ljudska prava, kao primjerice D i H protiv RH, zahtjev broj 72152/13, presuda od 6. rujna 2016. U konkretnom predmetu tužitelja kao potrošača u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost, koji nije mogao predvidjeti svoje izglede za uspjeh u sporu jer sudska praksa o spornom pitanju nije bila jedinstvena pred drugostupanjskim sudovima, nije dužan snositi troškove postupka, prije svega iz razloga što nisu mogli znati da njihov zahtjev nema izglede za uspjeh. Imajući u vidu odredbe čl. 154. st.1. ZPP-a, sud može u slučaju kada je tužitelj izgubio parnicu, a u ovom slučaju tužitelji su uspjeli djelomično sa zahtjevom za isplatu zakonskih zateznih kamata, odnosno sporednim zahtjevom i zahtjevima za utvrđenje ništetnosti, pozivanjem na pravo tužitelja na pristup sudu kao njihovog konvencijskog prava, primjenjujući odredbu čl. 154. st.4. ZPP-a, odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka. Tužitelji nisu u cijelosti izgubili parnicu kao što je rečeno, već su uspjeli sa zahtjevima za utvrđenje ništetnosti i djelomično sa zahtjevom za isplatu zatezne kamate kao sporedne tražbine, pa je sud na temelju takvog uspjeha tužitelja u sporu odlučio da svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

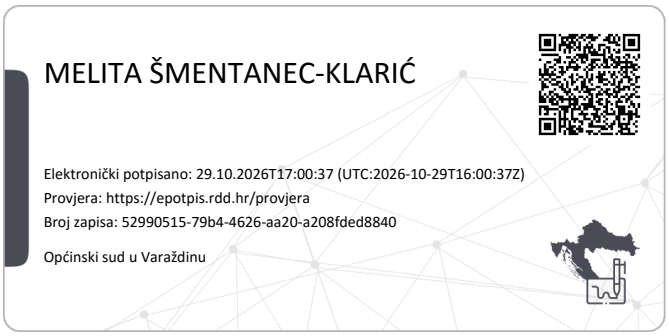
U Varaždinu 29. listopada 2026.

Sudac
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa u pravnom lijeku:
Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljima po punomoćnicima iz OD Horvat & Zebec & Bajsić Bogović, odvjetnicima u Varaždinu
2. Tuženiku po punomoćnicima iz OD Glamuzina & Grošeta, odvjetnicima u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088f-66605**

Kontrolni broj: **030ea-b5e0c-fcea6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.